

— Знамъ ли азъ . . . Само Г. Ангелъ былъ ходилъ при него.

— Махай ся татакъ! Ангелъ ли? Възможно ли е? Що е това та си сѣднѣлъ да дрънкашь, таквозь нѣщо става ли?

— Увѣрявамъ вы че това научихъ и това ти казувамъ. Но да си идж, да ви оставѣмъ сега понежи имате нуждѣ да си отпочинете слѣдъ празнуваніето на сватѣхъ ви. Господжѣхъ вече другъ пѣтъ щѣ ѣ видѣ

И това като рече излѣзе.

— Той не знае какво ся случи тука! рече въ себе си Г. Трипани, все съсь прорасвано чувство на беспокойствіе.

— И щомъ издума това, ето ти влѣзе Дѣбоко.

— Честита, господарю, и у добѣръ часъ.

— Добро ти далъ Господъ, Дѣбоко! Какво си тѣй попотенъ?

— Ехъ, който има работы като нашитѣ!

— Какъ станѣ работата?

— Свърши ся.

— Научихъ ся (каза, като наведе главѣ на Дѣбока на ухото) че ударелъ нѣкого си.

— Ей, ударилъ писаря

И това го каза твърдѣ на писичко.

— Довечера, знаешъ ли дѣ ще ся съберемъ, Дѣбоко?

— Знаѣж; ще ви докарамъ и единъ коной съ число 1800.

— Добрѣ, хайде иди сега долу да ядешъ и да піешъ. Довечера ще ги прикажемъ.

— Ей ще отидѣ сега за малко да видѣхъ и Г. Паскаля.

И тѣй Дѣбоко слѣзе, а Г. Трипани останѣ въ стаѣхъ си; заключи вратата и като ся трѣшнѣ на миндеритѣ, турѣ указателныйтъ си прѣстъ на челото си и ся вглѣби въ размыслы.

Всичко това що бѣ станѣло въ вѣщѣхъ на Г. Трипани не смущаваше го толкозь колкото мисль-та че като умрѣ Поликарпъ щѣхъ да ся намѣрятъ у него писма, които мо-